

האח- מאור חיים פור- הספד של השלושים:

שיראל,

חודש עבר מאז שקיבלנו את הבשורה הקשה עלייך, והלב עדיין מסרב להאמין שהיום עלינו לגילוי המצבה שלך. בעולם מתוקן הורים לא קוברים ילדים, סבים וסבתות לא קוברים נכדים והלב פשוט שבור לרסיסים...

גם היום כמו בלוויה ובשבעה, כמות האנשים שהגיעו לעשות לך כבוד הייתה ברמה לא הגיונית, המון אנשים שלא מכירים אותך ואת המשפחה שלנו והסיפור שלך פשוט נגע להם ללב.

כמי שהכיר אותך מהרגע שנולדת אני זוכר אותך כילדה שקטה, חייכנית, טובה ומופנמת, אחת כזו שהיה נראה כאילו חיה בעולם משלה. אף פעם לא דרשת, לא התווכחת ותמיד כיבדת את הסובבים אותך. מסוג הילדים שמהווים המון גאווה להורים.

השנים עברו וגדלת להיות נערה עצמאית, חרוצה, שקדנית וחכמה. סיימת את התיכון בהצלחה והיה חשוב לך להתקבל לחיל המודיעין- חלום שרצית להגשים, ככה אמרת לי.

עברת את החלק הראשון של הבחינות ולצערך את המבחן המקוון לא צלחת. דיברת איתי כדי שאעזור לך לכתוב מכתב לצה"ל בתקווה שיזמנו אותך לבחינה נוספת ויחד רשמנו את המכתב. לצערי קיבלת תשובה שלילית ואני מבקש סליחה שלא הצלחתי לעזור לך, יכול להיות שעוד היית איתנו היום...

נפגשנו בפעם האחרונה בראש השנה, ישבת לידי ושאלתי אותך מתי את משתחררת "בעוד חודש" ענית לי. מה לגבי קבע זה לא מעניין אותך? "אולי אחתום לחודש חודשיים, הצבא לא בשבילי אני רוצה ללמוד ולעשות משהו משמעותי בחיים שלי"

יקרה שלנו, תהיי בטוחה שעשית משהו משמעותי....ביום הנורא הזה כשקמת משינה לקולות הזוועה סביבך תוך שאת על אזורי רצת לחמ"ל כדי לעזור לחברים. הניצולים מהתופת הזו מספרים עד כמה היית גיבורה ואיך ששמרת על קור רוח והרגעת את כולם ככל הנראה עד נשימותיך האחרונות. מבלי שביקשנו אתרי החדשות בארץ ובעולם סיפרו את הסיפור שלך בטלוויזיה, ברדיו, בעיתון ובכל מקום אפשרי ברשת. נגעת בכל כך הרבה אנשים והמון אנשים בכו עלייך ורק אנחנו יכולים להבין למה, לא צריך להכיר אותך כדי לדעת כמה היית מיוחדת ואיזו נשמה טובה הייתה לך.

המחשבה שזו הייתה השבת האחרונה שלך בבסיס והיית צריכה לצאת לחופשת שחרור 4 ימים לאחר מכן לא מרפה ממני, את יכולה להיות בטוחה שאת מעשה הגבורה שלך אנחנו לא ניתן שישכחו לעולם!

עד היום היה בינינו הבדל של 16 שנים, פער שילך ויגדל מעכשיו. עד לאותו יום ארור אפשר להגיד שגדלנו יחד, מלבד טיולים עשינו בעיקר שבתות וחגים אצל סבא וסבתא שאנו מקפידים לשמר ולהגיע אליהם עד היום.

בפסח לפני 10 שנים צילמנו תמונה מדהימה על הספה בבית של סבא וסבתא- אני ואחים שלי ביחד איתך ועם נתנאל וברק, ליאור היחיד שהיה חסר בתמונה.

קצת לפני פסח האחרון התמונה הזו קפצה לי ושלחתי אותה לנתנאל. שאלתי אותו אם אתם עושים יחד איתנו את החג אצל סבא וסבתא והוא אמר לי שכן- כולם ביחד בהרכב מלא!

קבענו יחד לעשות שחזור של התמונה וצחקנו על זה שליאור חסר בתמונה כי הוא בטח היה עצבני על משהו והוא הלך להירגע בחדר. ערב החג הגיע ואת לא הגעת, סגרת את החג בבסיס והתבאסתי.

בכל מקרה לא ויתרנו, צילמנו את התמונה בלעדייך וביקשנו מליאור להחליף אותך בתמונה. כל אחד התיישב במקום שלו וניסינו לשחזר את התמונה הישנה... צחקנו כל כך, צחקנו ואמרתי לעצמי שבעוד כמה שנים נעשה את זה עוד פעם והפעם בהרכב מלא.

את התמונה הזאת כבר לא נצליח לשחזר בהרכב מלא וכל כך כואב לי שפספסנו את ההזדמנות איתך. התמונה בלעדייך מרגישה לי כמו סוג של נבואה ארורה שהגשימה את עצמה...

אני נאחז בתקווה ששם המשפחה שלנו חיים פור מסמל באמת את גורל החיים והגורל שלך היה לעזוב אותנו לעולם טוב יותר עם כל הכאב והצער. השארת אותנו פה עם כאב גדול ואין לי ספק שמי שנמצא איתך למעלה ייהנה ממך ואנחנו כנראה עוד ניפגש יום אחד.

שיראל, או כמו שאבא שלך היה קורא לך צי-וי, היום אני מבין שלכינוי הזה יש משמעות אדירה והוא לא ניתן לך סתם... במותך את מצווה עלינו לבחור בחיים ולהישאר מאוחדים! אין לי ספק שזה מה שהיית רוצה, זה לא יהיה קל אבל זה אפשרי- אני בטוח!

נוחי על משכבך יפה שלנו, תרקדי שם למעלה ותשמרי עלינו.

אוהב המון וכבר מתגעגע